
Kronika

Palestra 1/4, 111-119

1957

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KRONIKA

1. POSIEDZENIE NACZELNEJ RADY ADWOKACKIEJ

W dniu 5 października br. odbyło się w Warszawie posiedzenie plenarne Naczelnej Rady Adwokackiej.

Szczegółowe sprawozdanie z tego posiedzenia zostało zamieszczone wyżej.

2. KRAJOWA NARADA SĘDZIÓW

W dniach 27 i 28 września br. odbyła się w Warszawie od dawna oczekiwana narada sędziów powiatowych i wojewódzkich. Tematem narady były aktualne problemy sądownictwa. Na czoło omawianych zagadnień wysunęła się sprawa roli sądownictwa w zwalczaniu przestępczości gospodarczej. Znalazło to dobitny wyraz zarówno w dyskusji, jak i w przemówieniach inauguracyjnych Premiera Józefa Cyrankiewicza i Ministra Sprawiedliwości Mariana Rybickiego oraz w przemówieniu końcowym Ministra Rybickiego.

Minister Rybicki zwrócił uwagę m.i. na to, że represja karna, aby była skuteczna, musi być szybka. Dlatego sądy powinny rozpatrywać sprawy gospodarcze w pierwszej kolejności, a w uzasadnionych wypadkach należy korzystać z trybu doraźnego.

Oba przemówienia Ministra Rybickiego zawierały również szereg wiadomości o zamierzeniach ustawodawczych i organizacyjnych Ministerstwa Sprawiedliwości.

Został więc już przygotowany projekt ustawy wprowadzającej domniemanie, że mienie znajdujące się w posiadaniu osób bliskich sprawcy jest własnością sprawcy przestępstwa. Osoby trzecie będą miały prawo wystąpienia do sądu cywilnego z pozwem przeciwko poszkodowanej instytucji o zwolnienie od egzekucji przedmiotów i sum stanowiących ich własność, obowiązane jednak będą do udowodnienia legalnego pochodzenia zajętego mienia.

Drugim aktem normatywnym opracowanym przez Ministerstwo Sprawiedliwości jest projekt zmiany kodeksu postępowania karnego w sensie zniesienia obowiązku natychmiastowego uzasadnienia wyroków.

Przewidywana jest również zmiana wysokości opłat sądowych. W chwili obecnej przygotowany jest projekt podwyższenia wpisu sądowego w sprawach prywatnoskargowych.

Przedmiotem aktualnych prac Ministerstwa Sprawiedliwości jest także zagadnienie udziału ławników w sądownictwie powszechnym. Kierownictwo Ministerstwa Sprawiedliwości zajmuje stanowisko, że potrzeba istnienia ławników jest uzasadniona praktyką i długoletnią tradycją zarówno w naszym kraju, jak i w innych krajach. Należałoby jednak ograniczyć udział ławników do spraw poważniejszych, a zwłaszcza do spraw wynikających ze stosunków rodzinnych oraz do ważniejszych spraw karnych.

Poważną troskę Ministerstwa stanowi zapewnienie należytej obsady sędziowskiej. Obecnie Ministerstwo Sprawiedliwości dysponuje dwustu wolnymi etatami sędziowskimi. Do ich zapełnienia Ministerstwo dążyć będzie przez przyciągnięcie do sądownictwa doświadczonych prawników i przez przesuwanie asesorów do szeregów sędziowskich. Mając na względzie przyśpieszenie tego procesu, Ministerstwo Sprawiedliwości w szerokim zakresie uwzględni wnioski o skrócenie aplikacji sądowej do jednego roku i dopuszczenia następnie do egzaminu sędziowskiego.

Rozważana jest również sprawa lepszego przygotowania sędziów do rozpatrywania tak trudnych i skomplikowanych spraw, jakimi są sprawy o przestępstwa gospodarcze. Wydaje się rzeczą słuszną, aby dać sędziom możliwość specjalizowania się w tego rodzaju sprawach. Nie należy tego rozumieć jako tendencji do tworzenia wydziałów czy sekcji dla sądenia specjalnych spraw; chodzi jedynie o to, aby sędziom orzekającym w tych sprawach zapewnić dodatkowe przygotowanie niezbędne dla prawidłowego ich rozpoznania.

3. Z DZIAŁALNOŚCI ZRZESZENIA PRAWNIKÓW POLSKICH

Prezydium Zarządu Głównego Zrzeszenia Prawników Polskich na posiedzeniu w dniu 25 września br. podjęło uchwałę w sprawie udziału prawników w zwalczaniu przestępczości gospodarczej.

Uchwała nawiązuje do licznych głosów oburzenia na przestępców gospodarczych, stwierdza, że również ostrej i częstokroć słusznej krytyce ulega działalność sądów i prokuratur w zakresie zwalczania tego rodzaju przestępstw.

Chociaż „krytyka działalności sądów i prokuratur na łamach prasy nie zawsze utrzymuje się w granicach rzeczowości i niezbędnego umiaru”, chociaż „niejednokrotnie oparta jest na nie sprawdzonych lub nieściśle przytoczonych faktach”, to jednak „konieczność przeciwstawienia się takim zjawiskom nie może osłabiać znaczenia tych wypowiedzi prasowych, które jako słuszny sygnał zaniepokojenia opinii społecznej zobowiązują środowisko prawnicze do podjęcia we własnym zakresie kroków zmierzających do należytej oceny stanu represji karnej jako jednego z istotnych środków walki z przestępczością gospodarczą.”

Dalej uchwała stwierdza: „Społeczeństwo nie domaga się od prokuratorów odejścia od dyscypliny prawa, któremu mają obowiązek służyć, a od sędziów — rezygnacji z niezawisłości, ustanowionej w interesie obywateli. Surowa dyscyplina prawna dla prokuratorów i pełna niezawisłość sędziów stanowią nieodwracalne zdobycze polskiego państwa i żaden świadomy obywatel nie nastaje na ich poderwanie lub zachwianie.

Głosy krytyki należy rozumieć w ten sposób, by przy stosowaniu prawa, czemu zawsze i nieodłącznie towarzyszą oceny moralne i polityczne, istniała najdalej idąca zbieżność ocen sędziowskich i prokuratorских z ocenami moralnymi i politycznymi klasy robotniczej (...). Sąd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej musi dawać wyraz tym ocenom moralnym i temu poczuciu sprawiedliwości, jakie żyje w masach pracujących. Nie może to niczym godzić w niezawisłość sędziowską, gwarantującą swobodną ocenę dowodów i nakładającą na sędziów obowiązek wnikliwego badania rzeczywistej prawdy i stosowania prawa zgodnie z jego treścią i brzmie-

niem. Słuchać głosu prawa, w którym wyrażona jest wola ludu, i słuchać sumienia ludu polskiego to obowiązek sędziego i prokuratora.

Rozumiejąc, że represja karna mimo jej istotnej wagi w walce z przestępczością gospodarczą spełnia rolę pomocniczą, organy wymiaru sprawiedliwości mogą też i powinny poważnie przyczyniać się do ujawniania tych źródeł przestępstw, które niejednokrotnie tkwią w wadliwej organizacji, niewłaściwym systemie kontroli naszego aparatu administracyjnego, oraz częstych przypadków naruszania prawa w działalności organów administracji państwowej."

W końcowej części uchwała zaleca zarządom okręgowym ZPP zorganizowanie dyskusji nad zagadnieniami poruszonymi w uchwale i zawiera apel wzywający dziennikarzy i publicystów do mobilizowania społeczeństwa w walce z przestępczością, do szerokiego i rzetelnego informowania społeczeństwa o działalności prokuratur i sądów oraz do walki o ugruntowanie autorytetu sądów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

4. EGZAMINY SĘDZIOWSKIE

W roku bieżącym odbędą się pierwsze egzaminy sędziowskie przewidziane w noweli do ustawy o ustroju sądów powszechnych.

Pierwszy egzamin zorganizowany został przez Sąd Wojewódzki dla województwa białostockiego. Do egzaminu tego przystąpiło 4 aplikantów. Wszyscy złożyli egzamin z wynikiem pomyślnym.

Do końca bieżącego roku egzaminy sędziowskie odbędą się we wszystkich sądach wojewódzkich. Przewiduje się, że do egzaminów tych przystąpi około 150 aplikantów sądowych.

5. APLIKACJA W PROKURATURZE

W sierpniu br. Prokurator Generalny wydał zarządzenie w sprawie aplikacji w prokuraturze.

Okres aplikacji wynosić będzie dwa lata i będzie zakończony egzaminem.

Warunkiem niezbędnym do uzyskania aplikantury jest ukończenie uniwersyteckich studiów prawniczych.

6. USTALENIE WARUNKÓW WSPÓŁPRACY SĄDÓW Z PRASĄ

Minister Sprawiedliwości wydał okólnik zalecający prezesom sądów wojewódzkich nawiązanie stałego kontaktu z prasą i radiem, a zwłaszcza — udzielanie redakcjom dzienników i radia informacji o terminach rozpoznawania spraw mających duże znaczenie społeczne, jak również o zapadłych w tych sprawach wyrokach i ich uzasadnieniu.

Jednocześnie Ministerstwo Sprawiedliwości w trosce o podniesienie poziomu sprawozdań sądowych zaproponowało redakcjom wyznaczenie stałych sprawozdawców sądowych.

7. WIZYTA ANGIELSKIEGO ADWOKATA W WARSZAWIE

W połowie września bawił w Warszawie adwokat angielski pochodzenia polskiego — p. Jan Jaksą.

Korzystając z jego obecności, Komisja Współpracy Kulturalnej z Zagranicą przy Warszawskiej Radzie Adwokackiej zorganizowała spotkanie adwokatów warszawskich z p. J. Jaksą.

Podobne spotkanie zostało zorganizowane przez Koło Warszawskie Zrzeszenia Prawników Polskich.

Na zebraniach powyższych p. Jan Jaksą zapoznał prawników warszawskich ze strukturą brytyjskiego wymiaru sprawiedliwości, omówiwszy szczegółowo organizację sądownictwa i adwokatury angielskiej oraz ich aktualne problemy.

8. WIZYTA ADWOKATÓW SUDAŃSKICH

Na początku października br. bawiła w Warszawie przejazdem w drodze powrotnej z Moskwy delegacja adwokatów sudańskich, w skład której wchodził: adwokat Abdin Isma'il, prezes Stowarzyszenia Adwokatów Sudańskich, adwokat dr Ogeil Ahmed Ogeil i adwokat Hassan Darawi. Sympatycznych gości podejmowało Zrzeszenie Prawników Polskich. W przyjęciu wziął udział z ramienia Naczelnej Rady Adwokackiej — Wiceprezes adwokat Stanisław Janczewski.

9. WIZYTA PROF. F. H. LAWSONA

W dniu 9 października 1957 r. przybył do Naczelnej Rady Adwokackiej dr F. H. Lawson, profesor prawa porównawczego w Brasenose College w Oksfordzie. Bawił on w Polsce na zaproszenie Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Brytyjskiemu gościowi towarzyszył prorektor Uniwersytetu prof. dr Tadeusz Taras.

10. WIZYTA ADWOKATA BELGIJSKIEGO H. ROLIN

W miesiącu wrześniu złożył wizytę w Naczelnej Radzie Adwokackiej adwokat belgijski p. Henri Rolin, b. minister sprawiedliwości.

W rozmowie z Wiceprezesem adw. Stanisławem Janczewskim, przez którego został przyjęty, p. Henri Rolin interesował się żywo sytuacją adwokatury w Polsce.

11. KLUB PRAWNIKÓW

W dniu 5 października został uruchomiony w Warszawie przez Zrzeszenie Prawników Polskich pierwszy w Polsce Klub Prawników.

Klub mieści się w lokalu Zrzeszenia w Warszawie przy ul. Brackiej 20a i jest czynny w godzinach od 12 do 22.

12. Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba katowicka

1. W sierpniu br. rozpoczął się proces przeciwko W. Hartmanowi i innym oskarżonym. Toczył się on przez blisko dwa miesiące w Sądzie Wojewódzkim w Katowicach.

Proces powinien się toczyć w Krakowie ze względu na miejsce popełnienia przestępstwa, został jednak przeniesiony do Katowic.

Oskarżony Hartman i inni stali pod zarzutem przyjmowania od różnych osób korzyści majątkowych oraz udzielania ich prokuratorom i sędziom w związku z ich czynnościami urzędowymi, przy czym owe działania przestępne miały na celu bądź wypuszczanie osób zaaresztowanych z aresztu w toku śledztwa, bądź też wywieranie wpływu na sąd, by uzyskać w ten sposób dla oskarżonych jak najkorzystniejsze wyroki.

W dniu 11 października br. zapadł wyrok, na mocy którego główny oskarżony Hartman skazany został na karę 15 lat więzienia, osk. Krasieński na 10 lat więzienia, osk. Chachłowski na 4 lata więzienia, a osk. Buchta na 2 i pół roku więzienia.

2. W okresie wyborów doszło na Walnym Zgromadzeniu do gorących dyskusji i żywej wymiany zdań pomiędzy członkami naszej Izby. W związku z tym wytoczono kilka spraw dyscyplinarnych, które jednak Rada Adwokacka umorzyła, uzasadniając swe postanowienia m.i. tym, że jakkolwiek w niektórych wystąpieniach można by się dopatrzeć przewinień dyscyplinarnych, to jednak trzeba je złożyć na karb ówczesnego podniecenia; ponadto Rada podkreśliła, iż wystąpienia te nie przekroczyły granic walki wyborczej.

Jednakże Naczelna Rada Adwokacka zajęła w tej sprawie inne stanowisko. Uwzględniła ona zażalenia pokrzywdzonych i nakazała dokładne zbadanie zarzutów oraz przeprowadzenie ponownie postępowania dyscyplinarnego.

Izba lubelska

1. Sprawa nadmiernej liczby adwokatów w Izbie lubelskiej. Sprawa ta od wielu lat stanowi jedno z najboleśniejszych zagadnień Izby lubelskiej Wojewódzka Izba Adwokacka w Lublinie liczy — według stanu na dzień 1 lipca 1957 r. — 293 członków adwokatów. Z liczby tej w samym tylko Lublinie, mającym przeszło 100.000 mieszkańców, ma siedzibę i wykonuje praktykę 145 adwokatów, a więc znacznie więcej niż w 1939 roku. Wówczas bowiem przy mniej więcej tej samej liczbie mieszkańców oraz przy znacznie większej liczbie poważnych spraw i przy innej organizacji sądownictwa (sąd grodzki, okręgowy i apelacyjny), koncentrującej dużo procesów z szerokiego terenu w Lublinie, miało siedzibę w tym mieście około 80 adwokatów.

W tych warunkach daje się obserwować zjawisko stale wzrastającej pauperyzacji adwokatów w Lublinie, wytwarzającej wprost nieznośną sytuację materialną dla wielu kolegów. Odbija się to bardzo ujemnie na atmosferze współpracy między adwokatami oraz na całym życiu lubelskiej adwokatury. Nic więc dziwnego, że na każdym zebraniu członków Izby czy Rady Adwokackiej jednym z główniejszych

tematów obrad jest paląca sprawa rozsądnego uregulowania dalszego dopływu nowych adwokatów do Izby lubelskiej, a zwłaszcza do samego Lublina. Z udzielonych Wojewódzkiej Radzie Adwokackiej w Lublinie przez Naczelną Radę Adwokacką w końcu 1956 r. informacji wynikało, że Samodzielny Wydział Adwokatury Ministerstwa Sprawiedliwości projektował taki dopływ nowych kadr do zawodu adwokackiego, ażeby stan liczebny adwokatów w Izbie lubelskiej na dzień 31 grudnia 1960 r. wynosił 276 osób. Te zamierzenia nie zostały jednak zrealizowane. Liczba adwokatów w Izbie lubelskiej stale wzrasta nie tylko wskutek naturalnego dopływu w wyniku ukończenia aplikacji (po egzaminach przy końcu 1956 r. 10 przeegzaminowanych aplikantów zostało wpisanych na listę adwokatów), ale również wskutek uchylania przez Ministerstwo Sprawiedliwości orzeczeń b. Komisji Weryfikacyjnych (ponowny wpis na listę 6 adwokatów), wreszcie wskutek nowych wpisów. Należy zaznaczyć, że w pierwszej połowie 1957 r. Ministerstwo Sprawiedliwości w czterech wypadkach uchyliło odpowiednie uchwały Rady Adwokackiej w Lublinie odmawiające wpisu i poleciło dokonanie wpisów na listę nowych adwokatów. W związku z tym sytuacja w lubelskiej adwokaturze ulega stale pogorszeniu.

2. Zespoły adwokackie. Pracę i właściwe ustawienie działalności zespołów adwokackich, szczególnie na terenie Lublina, hamuje w sposób istotny brak odpowiednich lokali. Przeważnie jednopokojowe lub dwupokojowe pomieszczenia zespołów praktycznie uniemożliwiają zorganizowanie właściwej zespołowej pracy adwokatów. Powtarzające się systematycznie interwencje przedstawicieli Wojewódzkiej Rady Adwokackiej w Lublinie w Prezydium Miejskiej Rady Narodowej oraz usilne prośby o przydzielenie choćby kilku najgorzej sytuowanym zespołom bardziej odpowiednich lokali nie odnoszą skutku, nie tyle może z powodu istotnie odczuwanego braku pomieszczeń, ile ze względu na to, że miejskie władze kwaterunkowe w sprawie zaspokajania potrzeb lokalowych stawiają potrzeby zespołów adwokackich na ostatnim miejscu.

W celu podsumowania i oceny dotychczasowych wyników pracy w zespołach adwokackich, podsumowania i oceny działalności poszczególnych zespołów oraz zorientowania się, jakie należałoby poczynić zmiany, aby działalność zespołów odpowiadała określonym dla nich celom, Wojewódzka Rada Adwokacka w Lublinie rozesała do zespołów w lutym bieżącego roku ankietę zawierającą szereg istotnych pytań. Odpowiedzi na postawione pytania wykazały duże trudności, z jakimi borykają się zespoły adwokackie, jak również błędy popełnione przy tworzeniu zespołów w okresie przedpaździernikowym. Pomimo jednakże tych trudności i błędów wszystkie odpowiedzi podkreśliły jednogłośnie potrzebę istnienia zespołów adwokackich.

W celu usprawnienia działalności zespołów oraz demokratycznego rozszerzenia współpracy Rady Adwokackiej z członkami Izby — Wojewódzka Rada Adwokacka w Lublinie na posiedzeniu swym 31 maja 1957 r. uchwaliła okresowe zwoływanie (trzy razy do roku) konferencji kierowników zespołów — z udziałem delegatów w liczbie po jednym delegacie na każdych 10 członków zespołów — oraz adwokatów indywidualnie praktykujących.

Wojewódzka Rada Adwokacka w Lublinie w celu usunięcia ujawnionych rozbieżności w prowadzeniu biurowości w poszczególnych zespołach powołała specjalną komisję do opracowania jednolitej instrukcji pracy biurowej zespołów. Komisja

ta ma również rozważyć kwestię możliwości i celowości powołania w zespołach komisji rewizyjnych.

3. Współpraca trzech pionów. Wojewódzka Rada Adwokacka w Lublinie przyłączyła się bez zastrzeżeń do rozwijanej od pewnego czasu przez Zrzeszenie Prawników Polskich akcji zmierzającej do właściwego zorganizowania współpracy trzech pionów: sądownictwa, prokuratury i adwokatury — na terenie województwa lubelskiego. Wyjątkowo szeroki udział adwokatów na zebraniach poświęconych temu zagadnieniu i organizowanych przez Zrzeszenie Prawników Polskich, jak również liczba i poziom przemówień adwokatów na tych zebraniach, świadczą wymownie o zrozumieniu przez adwokatów lubelską wagę zagadnienia.

Niezależnie od akcji prowadzonej przez Zrzeszenie Prawników Polskich Wojewódzka Rada Adwokacka w Lublinie, realizując dezyderaty zebrania adwokatów Izby Lubelskiej z dnia 18 listopada 1956 r., powołała specjalną komisję w składzie 4 adwokatów do opracowywania postulatów lubelskiej adwokatury w sprawie dróg i zasad współpracy pomiędzy trzema pionami wymiaru sprawiedliwości. W rezultacie pracy członków tej komisji Rada Adwokacka wystosowała 2 memoriały: do Prokuratora Wojewódzkiego w sprawie właściwego stosowania przez prokuraturę przepisów o udziale obrońców w śledztwie i o czynnościach śledczych i do Prezesa Sądu Wojewódzkiego w sprawie trudności napotykanych przez adwokatów w ich pracy zawodowej na terenie sądów powiatowych.

I z b a ł ó d z k a

W związku z prawomocnym orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Łódzkiej Izby Adwokackiej z dnia 9 maja 1957 r., skazującym adw. Kazimierza Aspis-Popeckiego na wydalenie z adwokatury, postanowiono skreślić adw. Kazimierza Aspis-Popeckiego z listy adwokatów Izby Łódzkiej.

I z b a o l s z t y ń s k a

1. W celu nawiązania bliższych kontaktów z Kolegami mającymi siedziby przy sądach powiatowych na terenie województwa olsztyńskiego oraz pogłębienia życia towarzyskiego Rada Adwokacka w Olsztynie przystąpiła do zorganizowania Klubu.

Klub powyższy mieścić się będzie w Olsztynie przy ul. Partyzantów 87, tj. w budynku zajmowanym przez Zespoły Adwokackie i Radę.

W tym celu przystąpiono do odnowienia lokalu, zakupiono aparat radiowy, adapter, odpowiednie meblowanie oraz konieczną zastawę i naczynia.

W Klubie urządzone będą spotkania towarzyskie, połączone z tańcami i grami towarzyskimi. Będzie tam można codziennie nabywać herbatę lub czarną kawę po cenach kosztów własnych. Jednocześnie zostanie zorganizowany kiosk uczciwości.

Poza tym Klub zostanie zaopatrzony w tygodniki i miesięczniki oraz pisma codzienne.

Otwarcie Klubu przewiduje się na dzień 3 listopada br.

2. W związku z 500-leciem Malborka Rada Adwokacka zorganizowała wycieczkę do tego miasta dla wszystkich członków Izby.

W ramach powyższych uroczystości Koleżanki i Koledzy, którzy wzięli udział w tej wycieczce, oglądali urywki „Krzyżaków” wystawionych przez Teatr Poznański na podwórzcu historycznego zamku Malborskiego, a ponadto zwiedzili powyższy zamek.

Część Kolegów udała się do Malborka jeszcze dnia poprzedniego, aby obejrzeć wystawionego przez tenże Teatr „Konrada Wallenroda.”

Przedstawienia te stały na wysokim poziomie i pozostawiły wśród widzów, dzięki oryginalnej oprawie, niezapomniane wrażenia.

I z b a o p o l s k a

W dniu 16 września br. w Opolu odbyło się wspólne zebranie Koła Zrzeszenia Prawników Polskich i Oddziału Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich. Zasadniczym tematem dyskusji było zagadnienie przestępczości gospodarczej i sposobu jej zwalczania. Pierwsze tego rodzaju zebranie zajęło się jednak z konieczności problemem roli prasy na tle toczących się rozpraw sądowych. Wśród wielu głosów dyskusyjnych na czoło wysunęły się postulaty, aby prasa informowała jak najbardziej rzetelnie, aby przed wydaniem wyroku nie sugerowała winy ani też nie starała się w inny sposób wpływać na stanowisko sądu w kwestii winy.

W wyniku żywej dyskusji zebrani doszli do wniosku o konieczności zorganizowania dla dziennikarzy seminariów, na których przedstawiciele trzech pionów przedstawiliby do dyskusji swój pogląd na możliwości współpracy z prasą.

Pierwsze takie seminarium, na którym — jako przedstawiciel adwokatury — adwokat Gutowicz, dziekan Rady Adwokackiej, zreferował rolę obrońcy w procesie, miało miejsce w dniu 8 października br. Dyskusja tocząca się wokół tego tematu wykazała potrzebę dalszych spotkań z prasą.

I z b a p o z n a ń s k a

1. W związku z zapowiadzaną nowelą do ustawy o ustroju sądów powszechnych Rada Adwokacka w Poznaniu postanowiła wystosować (stosownie do uchwały z dnia 14.6.1957 r.) pismo do posła prof. dra Nowakowskiego z prośbą o poparcie na terenie Sejmu dezyderatu adwokatów poznańskich, by do ustawy wprowadzono uchylony swego czasu przepis o feriach sądowych.

2. W dniu 22.6. 1957 r. złożył wizytę Radzie Adwokackiej w Poznaniu b. minister sprawiedliwości Belgii Henri Rolin, obecnie adwokat w Brukseli. Gościa przyjęli Wicedziekan Olek oraz Rzecznik Dyscyplinarny Trojanowski. Tematem rozmów była struktura adwokatury w Polsce i w Belgii. Jeśli chodzi o adwokatwę poznańską, Rolin podkreślił, że postawa jej w procesach poznańskich wywarła poza granicami Polski dobre wrażenie i przyczyniła się ogromnie do podniesienia prestiżu adwokatury nie tylko belgijskiej, ale i na całym świecie. Co do samego

przebiegu procesów poznańskich rozmówca informowany był na bieżąco przez obserwatora belgijskiego Wolfa.

3. W dniu 4 lipca 1957 r. przybyła do Warszawy wycieczka bułgarskich prawników, zaanonsowana Zrzeszeniu Prawników Polskich, Zarząd Koła w Poznaniu, przez Zrzeszenie Adwokatów w Sofii.

Wycieczka, w której udział brało 10 adwokatów, przybyła do Poznania w dniu 7.7.1957 r., gdzie bawiła 3 dni.

Gości powitał na dworcu Prezes Oddziału Zrzeszenia Prawników Polskich Wieruszewski, a towarzyszyli mu Prezes Sądu Powiatowego Leszczyński, Dziekan Maciejewski i adwokat Pogłodziński.

W pierwszym dniu nastąpiło zwiedzenie m. Poznania pod przewodnictwem Wicedziekana Olka i not. Ziółkiewicza.

Wieczorem odbyło się spotkanie w Hotelu „Continental”.

W drugim dniu zorganizowano wycieczkę samochodami do Kórnik i Rogalina. Wieczorem goście udali się do Opery.

W trzecim dniu odbyła się w Sądzie wspólna konferencja na tematy prawnicze.

Czwartego dnia nastąpił wyjazd wycieczki w dalszą drogę do Krakowa.